

Gânduri de toamnă

Daniel Vișan-Dimitriu

Nu, n-am să plec. Cum aş putea pleca
Atunci când fiecare frunză-i gândul
În care mă alinţi, iubita mea?

Şi le aud suspinul, murmurândul,
În foşnetul căderii spre pământ ...
Mă înfior văzându-l şi-ascultându-l

Şi-aş vrea atunci ca eu să fiu un vânt
Puternic, uragan, taifun, tornadă,
Să fac, din ele, cerului veşmânt,

Să le opresc din zbor, să nu mai cadă
Şi doar să-şi urce murmurul spre stele
Ca o supremă, ultimă dovadă

Că n-am să plec din gândurile-acele